

Strumpan

Per Olaisen

Nu är det måndag morgon och jag kan inte komma förbi den.

Den ska inte vara där. Så varför är den det?

Denna morgon bara ligger den där. Det är många år sedan katten dog, så inte är det hon som lekt fram den. Den katten tyckte jag mycket om. Jag har inte skaffat någon ny.

Jag är så trött. Och jag tycker inte om att bli påmind. Allt blir så svårt då. Nu tänker jag på katten, på hur mjuk dess päls var, på hur snäll hon var och hur hon arg hon blev mot slutet när hon hade ont. Pupillerna som fyllde ut ögonen som expanderande brunnar när hon dog.

Smärta kan få vem som helst att bli annorlunda.

En strumpa är det som ligger där. Eller borde jag säga sockan? Nej, vi sa aldrig sockor, vi sa strumpor. Mammans och pappas och Max' och Melindas strumpor.

Jaha, då ska det alltså bli en sådan dag. En dålig dag. Strumpan ligger bara någon decimeter från min fot. Jag borde klippa naglarna ser jag, men senaste gången kändes det som att hela stortånageln skulle lossna. Det är den tid i livet då förfallet blivit så påtagligt.

Kroppen värker, den gör alltid det numera. Ledbruten, rådbråkad, misshandlad, krockskadad.

Jag tar ett djupt andetag. Kan åtminstone andas utan problem. Än så länge. Jag har alltid varit rädd för att inte kunna andas. Någon sa en gång att man inte kan få kol om man inte varit rökare, men det är en lögn. För jag vet att det är ärftligt också. Alfa-Anti-Pyrin tro jag det heter. Ett protein man kan ha brist på.

Men det är inte viktigt i dag.

Strumpan är viktig.

Jag tänker inte röra den, den får ligga där, men jag vet att jag kommer att tänka på den. Hela dagen. Och i morgon. Och alla dagar efter det. Om jag inte gör något.

Jag sträcker på mig, suckar. En sur lukt av svampinfektion och intorkad urin från kalsongerna når mina näsborrar. Har väl läckt en del i natt. Jag vägrar blöja. Jag är ingen bebis och fars sista tid i livet med ständiga blöjbyten fick något att gå sönder inuti mig. Han luktade mest sjukhus när vi träffades mot slutet men bakom allt det kemiska fanns kroppens lukter.

Han visste inte att jag var där. Inte på demensboendet heller. Visst sken han upp när jag kom, men vem jag var, det tror jag inte att han förstod. Sista dagarna på boendet innan han hamnade på sjukhus var han så trött.

Han var alltid noga med sina strumpor, strök dem, vek dem, placerade dem prydligt i lådan. För länge sedan.

Så varför ligger den strumpan på golvet?

Klockan är åtta och jag har precis kommit till jobbet. I dag är det fyra besök som ska klaras av och jag kontrollerar att allt är med i bilen. Tankat gjorde jag i fredags innan jag gick hem. Chefen vill ha det så. Jag har sagt till henne att det kanske är onödigt att ha fulltankade bilar stående obebakade under helgen, att det ligger en lockelse i det där, men hon avfärdar mig med att vi har Goliat, och ja, det är sant, vi har Goliat.

Fyra firmor ska jag och Jorge besöka under dagen: Ätraby Mekaniska, Olofzons, E.S.A. Slöinge och Lampstället. Jorge har tydligen vaknat på fel sida och sitter tyst. Men vi jobbar bra ihop även under tystnad.

På väg ner till Slöinge säger han: "Anna vill skiljas."

Jag kliar mig på hakan, trycker in autoknappen och vänder mig mot honom.

"Därför du varit så tyst?"

"Ja."

Det är en vanlig dag på jobbet. Jag har jobbat som vanligt. Har cyklat till jobbet som vanligt. Allt är bara vanligt här i den lilla världen, i vår sommarstad som dör den första september, bland våra vanliga människor. Men bakom det vanliga finns det ovanliga, sprickorna i tillvaron, lysande ögon i

mörkret, något som döljer sig inuti molnet på sommarhimlen. Jorge har en partner som nu har tröttnat på honom. Han mår dåligt. En liten värld i den stora världen håller på att gå sönder. Och jag kan inte trösta honom genom att säga att han inte är ensam om det som nu håller på att ske. Att sådant händer folk mest hela tiden.

”Men barnen?” säger jag i stället.

Jorge tittar rakt fram. ”Hon vill inte ha barnen.”

”Vill inte ha barnen?”

”Hon är ingen bra mamma, säger hon.”

”Har hon en annan?”

”Nej. Inte vad jag vet. Hon säger bara att det räcker, att hon är klar, att det får vara nog nu. Jag vet inte. Jag förstår inte.” Han rycker på axlarna.

Jag trycker ut autoknappen, koncentrerar mig på trafiken igen.

”Kan jag göra något för dig?”

Jag ser i ögonvrån att Jorge vänder sig mot mig.

”Tack. Vi får se.”

Sedan är han tyst resten av dagen och i morgon kommer han inte till jobbet och jag ser honom aldrig mer för han har tagit livet av sig nere på stranden i gryningen. Men det vet jag inte än.

Varje dag är fylld med sådana små ögonblick av kaos, liv och död. De finns där hela tiden, som kvalster i sängen, osynliga men ändå inte. I Slöinge pratar jag med en man på E.S.A. som hostar till mitt under samtalet, tar ett halvt steg bakåt och vänder huvudet åt sidan för att undvika att jag får slem på mig. I samma ögonblick sätter sig ett järnspett i trägolvet mellan oss. Det är döden på besök, men får den här gången vända åter utan sällskap. Mannen säger ”hoppsan” och ”det där kunde gått illa” och det låter ju kaxigt men jag är säker på att det järnspettet kommer att förfölja honom i resten av hans liv.

Jag nämner inte incidenten för Jorge, hur nära det var att han fick köra hem ensam. Allt kan förändras av ett litet steg åt endera hållet. Är det det Anna har upptäckt? Är hon rädd?

Efter att ha jobbat över och fått undan lite pappersarbete cyklar jag en sväng i staden. Rullar längs Ätran, över Tullbron, ner på andra sidan och bort till Söderbron, passerar några turister som valt sent i augusti, fortsätter förbi bron och ut till Spritan. Cyklar ända fram till kanten av havet och står där en stund och ser solen långsamt närma sig horisonten. Bryr mig inte om ungdomsgänget som sitter på och kring några bänkar. Jag känner igen flera av dem från nyheterna. De gick i klassen som försvann och kom tillbaka. De pratar lågt med varandra, dricker, försöker hålla koll på mig utan att det ska synas. Någon gör en gest med tummen åt mitt håll, tydligen håller han i en cigarettändare för det kommer en liten eldslåga från hans finger, och säger något och alla skrattar men jag är så gammal att jag inte längre bryr mig.

Nu är det måndag kväll. Jag undviker nyheterna och äter stekt lever, potatis och brunsås framför en gammal film med en skådespelare jag var mycket kär i när jag var ung. Sedan somnar jag i soffan.

Klockan tre vaknar jag som vanligt och ser allting framför mig, allt det som hände klockan tre den där natten för många år sedan. Jag tar ett djupt andetag, stänger av teven som fastnat i en cromecastloop med gamla fina naturfotografier från en värld som bara i undantagsfall existerar numera. Jag borstar tänderna och går in i sovrummet.

Strumpan.

Jag tar upp den, luktar på den. Fortfarande en svag doft som vore den nyss tvättad. Melindas.

Jag är så trött. Måste sova. I morgon ska jag och Jorge till Kungsbacka. Får inte somna bakom ratten.

Igen.